

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

תמ"ש 2860-10-10

תמ"ש 2652-10-10

בפני כבוד השופט אריאל בן ארי

י.א.

ע"י ב"כ: עו"ד אוסנת לאופר

אלון

נגד

ז.א.

ע"י ב"כ: עו"ד בתיה חלפון

פסק דין

"מביט לסוף דבר בקדמתו"

1. דין שתי התביעות שהגיש האב להתקבל, וכך אני פוסק:
 - 1.1 משמורתו הקבועה של הנער (ד.א) תמשיך ותהיה אצל אביו, כפי שהיא בפועל מאז 6.10.2010.
 - 1.2 כפועל יוצא מכך - פטור האב מתשלום דמי מזונות (בגין הנער) לידי אמו של הנער, והפְטוֹר הוא מאז חודש 10/10, כפי שהחלטתי (בפתק) ע"ג "הבקשה לביטול חיוב במזונות קטין" שהגיש האב.
 - 1.3 קצבת הילדים שמשלם המל"ל, תמשיך להיות מועברת לידי אמו של הנער (עד הגיעו לגיל 18), אע"פ שאין הנער במשמורתו ואע"פ שאינו גר עימה ואינו ניזון ממנה. תשלום זה יהיה חליפו של החיוב שאני מטיל על אביו של הנער, לשלם לאם "דמי ארוח" (ככינויים בפסיקה) כדי לשאת בהוצאות המועטות שיש לה כשהנער סר לביתה (כפעם אחת בשבוע) לשם סעודת ערבית בליל שבת.
2. אחר שהחלק האופרטיבי של פס"ד זה נכתב לעיל, אוסיף ואומר מספר דברים:

עצור! גבול לפניך!

2.1 מהחל ועד פלה ניהלה האם את התמודדותה עם התביעות שהגיש נגדה האב באופן שהראה בברור, כי לא אחת אין היא מבחינה בשלטים המכריזים: "עצור! גבול לפניך!", והיא חוצה את הגבול שבין ארץ האמת לארץ הדמיון, ולפעמים היא נכנסת לאזורים שמוגדרים כארץ השקר.

2.2 כבר בכתב הגנתה הרהיבה לטעון, כי "הקטין נמצא במשמורתה המלאה...אוכל ושותה בבית הנתבעת..." וזאת בניגוד לידיעתה הברורה שאין האמת כך.

2.3 מגוריו של הבן אצל אביו, חייו בבית אביו, כלכלתו ע"י אביו, חינוכו ע"י אביו, כל אלה ידועים היו אז (וכך אף היום) לאם. לא זו בלבד. בלהט דבריה, ובעדותה (כמו גם בעדות אימה), ובמסמכים שהוגשו על ידה לביהמ"ש, ניתן לכך אישור. פעמים שבהיסח הדעת, ופעמים שבקול צלול אישרה האם את העובדה שהנער אינו גר עימה אלא עם אביו.

· ואעפ"כ היא מצהירה (מפי ב"כ): "הילד נמצא אצלה על בסיס יום יומי".

"הילד מחובר אליה בטבורה ואין יום שלא מגיע אליה.

· ואעפ"כ - אפילו בשלב הסיכומים עולה מבין השורות, כי האם עדיין מכחישה את האמת ומכזבת ואומרת: "כשהוא (הבן) מגיע בצהריים לאכול", או כשהיא מאשרת את דברי הסבתא ומבהירה שהסבתא פוגשת את הילד בבית אמו "ולו שלוש פעמים" (בשבוע).

· ואעפ"כ - אפילו בשלב הסיכומים טוענת האם כי יש לחייב את האב לפחות בדמי אירוח עבור 3 ימים בשבוע.

2.4 חלק מן הפעמים בהן הוכח באופן חד משמעי, ובהן "אישרה" האם בהיסח הדעת, כי אכן הבן נמצא אצל אביו (שלא כטענתה שהוא נמצא אצלה) נמנו ותועדו ע"י ב"כ האב בסיכומיה. מניתי (בעמ' 43 +44 בפרוט' מיום 24.1.2013) 13 הוכחות/תיעודים שכאלה ולא אטרח להביאם. אומר רק כי אין ספק קל שבקלים, כי טענת האם אינה אמת. הדברים נאמרו ע"י פקידות הסעד, ע"י צוות ביה"ס, ועיקר העיקרים הדברים אומתו במפגש (כפול) שקיים ביהמ"ש עם הנער בנוכחות עובדת סוציאלית.

C'EST LE TON QUI FAIT LA MUSIQUE

2.5 ביטוי זה, ששאלתיו מן השפה הצרפתית, שמושים רבים לו. משמעותו השכיחה היא כתרגומו: "הטון עושה את המוסיקה". האופן הקולני בו נטענו טיעוני הנתבעת, ההיגדים חסרי הנימוס, ההשתלחויות בב"כ הצד שכנגד כמו גם בבית המשפט, כל אלה (ודומיהם) הם צלילים צורמים שפגמו באיכות המלודיה שרצתה הנתבעת להשמיע. גם לו היתה המלודיה אמת נשגבת (ובדיעבד התברר שעובדתית לא שימשה אמת הצרופה נר לרגלי הנתבעת) היו הצלילים הצורמים לרועץ לנגנים של אותה מלודיה.

אין הנתבעת יכולה לחפש מסתור מאחורי כתפיו של אף אחד. "שלוחו של אדם כמותו", והיא (הנתבעת) שמעה את ביהמ"ש מזהיר בעניינים אלו לא אחת, ואע"פ כן לא דאגה למיתון ולהנמכת הטונים, ובהתנהלותה האישית באולם ביהמ"ש אף גרמה לא אחת להסלמה ולחידוד.

יש לה אחריות אישית להשמעת הטונים הצורמים.

הדיון העובדתי

"ואולי לא היו הדברים מעולם"

2.6 השאלה היחידה שטעונה היתה הכרעה היתה השאלה העובדתית, האם אכן (כטענת האב) נמצא הבן אצל האב, גר עימו, מתכלכל על ידו, מנהל את ימיו מבית אביו, ושם (בבית האב) מרכז חייו, או שמא - (כטענת האם) - הבן נמצא מרבית הזמן אצל ועימה, והיא זו שזנה אותו, מכלכלת אותו וכיו"ב.

2.7 ההכרעה בעניין עובדתי זה היא פשוטה וקלה. כל מי שנשאל על כך, וכל מי שבדק זאת, אישרו בלא פקפוק כי דברי האב אמת. כך אמרו גורמי הרווחה, כך אמרו מְצוּוֹת ביה"ס, וכך התרשם ביהמ"ש מפגישותיו האישיות עם הנער.

אפילו אם הנתבעת (הסבתא) שהוזמנה להעיד מטעם הנתבעת, כדי להוכיח שהיא פוגשת את הנער בכל יום (כמעט) בצהריים, כי לשם הוא שב מביה"ס, כשלה בעדותה ובניסיונה להוכיח את אמיתות

- הדברים. היא סתרה את עצמה תוך כדי עדותה, וניכר היה שהיא מנסה לדקלם את אשר שיננה; אך לא הצליחה בכך.
- 2.8 גם דברי האם עצמה, בין שבאו מגרונה ומפיה, ובין שבאו מפי באת-כוחה, היו לא אחת תמוהים, כמו למשל ההסבר לדרישתה לקבל את דמי המזונות לשם טיפולים בשיניה **שלה**.
- 2.9 הניסיון להוכיח את טיעוניה העובדתיים של האם בעזרת תמונות שצולמו כשהבן מתארח אצלה היה פתטי:
- וכי ארוחה מתועדת אחת סוֹכְרֶת את שטף הראיות שכנגד?
 - וכי זוג נעליים אחד עומד כַּנְד ניצב, ובולם את מַצְבֹּר ההוכחות שכנגד?
- (בהערת אגב שאינה נצרכת לגופם של דברים אלה, יאמר כי בניגוד **מוחלט** לאמירות שהנער נראה בתמונות אלה "מאושר", הוא לא נראה כך כלל וכלל).
- 2.10 צָבֵר הדברים מעיד בעוצמה על כך שאכן הנער גדל אצל אביו, וכטענתו - הוא בא לבקר את האם פעם אחת בשבוע, למשך שעה-שעתיים, ומשתתף עימה בסעודת ליל השבת. **הא ותו לא**.

מינוי שר ל'אוצר'

- 2.11 נותרה עתה להכרעה התביעה של האב, כי יקבע בפסק-דין שהוא (האב) ההורה המשמורן, או במילים שאינן ביטוי משפטי - יש להחליט מי ישמור על האוצר: האם הבן יישאר אצל אביו או (לחילופין) - ישוב לגור אצל אמו, וזאת לאור המחלוקת בין הוריו בעניין זה.
- 2.12 גם שאלה זו קלה להכרעה, שהרי דעתם של אנשי המקצוע שנדרשו לשאלה זו נאמרה בקול צלול ובהיר. לפי דעתם טובת הנער היא שיגור אצל אביו ולא אצל אמו.
- משום כבודה של האם לא אחזור על כל הדברים שנאמרו באשר ליכולותיה, אבל יש לזכור כי גורמי הרווחה שללו אפילו את האפשרות למשמורת משותפת.
- 2.13 ואולם, שאלה זו קלה להכרעה אף יותר, שכן "הילד" אשר בו אנו עוסקים ואשר בגורלו אנו דנים, הינו ... ולרצונו יש משקל **מכריע**,

וקולו **חייב** להישמע. ואכן - קולו נשמע, והוא אמר לכל מי ששאל אותו, כי רצונו להישאר בבית אביו. לא היו בדבריו מרירות או טינה כלפי האם, אבל כך הוא רצונו! (זה המקום להזכיר כי על רצונו שמגוריו יהיו אצל האב הצביע הבן ברגליו, ולשם כך **עזב** את בית האם).

2.14 דומה שכל התלבטות נוספת מיותרת, שהרי מדובר בבחור (ולא ילד) נבון, מעוֹרָה, פיקח ואסרטיבי, ולא קם עליו איש להוכיח שאינו בר דעת.

סוף דבר

3. את הכרעתי כתבתי בסעיף 1 בפתח פסק-דין זה.
 4. על הכרעתי זו אני בא להוסיף פסיקת הוצאות לחובתה של האם-הנתבעת: "ישבתי שבעה נקיים" טרם שהחלטתי לחייב את הנתבעת בהוצאות, שכן עוניה הוכר ע"י משרד המשפטים, ואף העמידו לה פרקליט להגן עליה, ושכרו משולם ע"י המדינה. ואף שהתלבטתי בכך, אני סבור שדין הוא להשית על האם/הנתבעת הוצאות ואסור לוותר במקרה זה.
 5. במהלך הדיונים הזהרתי את האם, כי העובדה שהגנתה ממומנת ע"י המדינה לא תהווה לה צינה ומסתור, ואף כתבתי את הדברים בהדגָא, בהחלטתי שמיום 8.11.2012.
 6. אלא מאי? נראה שהאם סבורה כי " לעולם חוֹסֵן", וכי הותרו למענה כל הרצועות, ונפרצו כל הַסְכָּרִים, והיא המשיכה לנהל את מאבקה תוך התעלמות מדפוס ההתנהלות וההתנהגות הנהוגים בבתי המשפט, תוך סטיות לא מעטות מהאמת, ותוך הארכת ההליך שלא לצורך ע"י ריבוי בקשות שכולן (כמעט) נדחו. ללא ספק נגרמו בעטיה של התנהלות זו הוצאות רבות ומיותרות לתובע.
- לא זו אף זו. לא אחת ניסיתי להביא את העניין לסיומו בהסכמה, אך היתה זו האם/הנתבעת שסירבה לרכך את עמדתה. האב/התובע היה נכון לפשרות ואף מסר זאת לעובדת הסוציאלית בהתייחסו למועד פינוי דירת המגורים, כמו גם בעת שוויתר מיזמתו על קצבת הילדים, וכמו שהסכים להמשיך ולשלם את השימוש באינטרנט בבית האם אע"פ שהבן אינו גר אצלה.

7. אשר על כן, אני מחייב את האם לשאת במקצת הוצאותיו של האב/התובע, ולשלם לו סך 5,000 ₪.

אני מתיר לה לפרוס את פירעון הסכום ל-12 תשלומים חודשיים זהים ועוקבים, שהראשון בהם יהיה ביום 15.2.2014.

8. המזכירות תסגור את שני התמש"ים שבכותרת ותשלח את פסה"ד לצדדים.

ניתן היום, ד' שבט תשע"ד, 05 ינואר 2014, בהעדר הצדדים.